

отъ Троены тѣ. Како то ловачско то куче испѣжда оплашенныя елень отъ легло то му, тѣй гонеше Ахиллъ Гектора безъ да му дава време нито да побѣгне, нито да си почине. Той направилъ знакъ на Гърдытъ да не хвърлятъ стрѣлы врѣхъ Гектора, да не отнемать отъ Ахилла слава та за поразяванье то на страшнымъ врагъ на гърцы тѣ отъ собствена та му рѣка.

Кога то четвъртый пѣтъ обикаляхъ тѣ стѣны тѣ и достигнѣхъ до источницы тѣ на рѣка та Скамандръ, Юпитеръ станѣлъ отъ сѣдалище то си на Олимпъ, подигнѣлъ златы тѣ вѣзны и турилъ на тѣхъ два жребія: единъ за Пелида, другій за Гектора. Послѣ той олувилъ вѣзны тѣ по срѣда та и притеглилъ; Гекторовъ тѣ жребій нависнѣлъ къмъ Аидъ, — и въ сѣщія мигъ Фебъ Аполлонъ са махнѣлъ отъ него. А при Ахилла са приближила воинственна та богиня Паллада Аѣина и му пришепнѣла на ухо то: „Спри са и си почиви, дока то азъ внушѣ мысль на твоя врагъ да нападне смѣло на тебе.“ Ахиллъ послушалъ богиня та, опрѣлъ са на мѣдныя си щитъ, а тя като зела на себе си образа на Деифоба дошла близо при Гектора и му каза: „Ахъ, батю, какво та е налегнѣлъ Пелидъ! Ела двама да идемъ противъ него и да го отразимъ.“ Гекторъ погледнѣлъ на него радостно и отговорилъ: „Ты вынѣги си былъ мой обиченъ братъ, Деифобе, а сега сърце то ми та обича ёще повече, че ты си са наелъ да излѣзешъ изъ града, кога то сички тѣ други са затульватъ задъ стѣны тѣ му.“ Аѣина подала знакъ на героя и съ подигнѣто копіе, трѣгнѣла право срѣщо Ахилла, кой то си почиваше. Гекторъ изнапредъ извикалъ: „Нѣма вече да бѣгамъ отъ тебе, Пелиде, сърце ми дава да ти са упрѣ, — убійъ ли та, или самъ си паднѣ! Но предъ боя, да са покълнемъ въ вѣчны тѣ богове: ако Зевель ми дари побѣда та, азъ нѣма да ти направѣмъ безчестіе, но твоя трупъ ще проводѣмъ на твои тѣ сподвижницы, като ти снемѣмъ ризницы тѣ само; обѣщай и ты сѣщо то.“